

János – A reménység feltárul

A szárműzetés magányában az apostol mindnyájunk számára felfedezi a reménységet

Az idős férfi volt az utolsó - és teljesen magára maradt. Csaknem száz esztendő volt már, minden munkájára elmaradt mellőle. Jakab mártírhalált halt: ő volt az első a tizenkét tanítvány között, aki hitét halálra szenedett. Párt lefejezték. Pártot fejével keresztre feszítették. Tamás pedig eltűnt, talán messze Keleten, Indiában kellene keresni. A többiekről pedig vajon ki tudja, hol vannak?

Most, hetven

évekkel Jézus feltámadása után, Jánost - az egyetlen, még élő apostolt - szárműzetés Pázmásra, erre a börtönszigetre, amely egy csónak, vulkán sziklákból álló kötetlen mélyben kilométernyire Kisázsia felé, az Égei-tengerben.

Mivel a

munkájához már tőle idős volt, békésen hagyják, hiszen még a durva rázások sem vették sok munkát egy ilyen aggasztó állapotban. Magára hagyják emlékeivel és álmival.

Amint emlékei

mozaikjait rakosgatta, János jött emlékezett még arra, hogyan hallgatták Andrászal együtt első űben Keresztelő Jánost, amint az eljövendő Megváltórá beszélt; hogyan állt először Jézus szolgálatába; majd ezt követően hogyan lettek testvéreivel, Jakabbal, Péterrel és Andrászal a Megváltó szolgátsaivá, amikor hűvta őket, hogy hagyják ott hályüket, és embereket halásszanak.

János

büntudattal emlékezett vissza arra, hogy eleinte milyen telmetlen volt Isten országa megalapításának csigalassó folyamatát látva, hiszen ő biztos volt benne, hogy Jézus viharos gyorsasággal fogja ezt véghezvinni. Kés lett volna buzgón lerombolni minden akadályt, és legyőzni minden ellenséget, amely az űr gyors hatalomra jutásának útjába került. Több száz is kimutatta zabolátlan természetét, űgy például akkor, amikor megfeddett egy személyt, aki űgy munkálkodott Jézus nevében, hogy hivatalosan nem is volt tanítvány (Lk 9:49); vagy pedig akkor, amikor űzet akart alhozni az űgből egy falura, amely elutasította Jézusnak azt a kérését, hogy szállásához jusson ott (52-56. v.). János nem habozott saját kedvező pozícióját űrdekében sem űt emelni, amikor ű és testvére arra buzdította űdesanyjukat, kérje meg Jézust: űket jelölje ki a legmagasabb és a legjobban fizető helyekre királyságában, amelyet - hitük szerint - hamarosan megalapít.

Ez az ország

azonban nem alakult meg. Még az űr tulajdon imája: "Éz Jézus el a te országod", is űszben megváltászatlan marad bükinek elg volt a kietlen tengerre tekinteni, hogy rájáj: Isten akaratát szintén űthgjk a földön. Máskéfében magának Jánosnak sem kellene egyedül,

szájműzetésben tengetnie az életet, amikor prédikálhatja tanát a szárazföldi gyülekezetekben, ahol korábban olyan hűségesen szolgált.

János jelleme

megszelídült, lecsendesedett, ájtalakt. A harcra kész katonabírói készséges pásztor lett, aki mindenkinek felett szerette Jézust, és buzgó szeretettel viseltetett Jézus gyermekei iránt. Valójában az tette olyan keserűvé számára a pártoszi szájműzetést, hogy elszakadt Isten népétől. "Menynyire vigyott arra, hogy prédikáljon, vigasztaljon, látogasson, kereszteljen, építse az erős-tse a gyülekezeteket! De nem tehetette. Testvérei ott voltak, ő maga pedig itt magányosan, elhagyatva.

Bár az Ásban valószínűleg sosem rendelt meg, mégis könnyen sodródott el abba az irányba, hogy feltegye a kérdést: vajon Jézus elfeledkezett a visszajelvényt kapcsolatos árgéretéről? Jánosnak eszébe jutottak ezek az erőteljes, vigasztalás biztatások: "É...ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek" (Jn 14:3), és: "Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és árlélni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömeiteket" (Jn 16:22).

A tan azonban

tan maradt: Jézus nem jött vissza. Teltek a magányos napok, és János továbbra is egyedül volt. Senki sem jött, senki sem árt, senki sem látogatta meg.

Aztán egy

napon megtörtént: Jézus eljött. Szombat volt, és János bensőséges kizártságban volt a Szentlélekkel - az Ás által megárgért napra gondolt, és az ájldott reménységre, amikor minden jó helyreáll. "Élélekben voltam ott az Ás napján, és hallók háttam megett nagy szót, mint egy trombitást, amely ezt mondta: "Éon vagyok az Alfa és az Omega, az Első és Utolsó"; és: "Amit látasz, árd meg könyvben, és káldd el a hát gyülekezetnek..." (Jel 1:10-11).

Jézus

megtartotta árgéretét! Visszatért! A János magányos szívből felszakadó kiáltás meghallgattott, és válasza érkezett rá. Jézus ott volt!

S ekkor a

kopár bírtánsziget hirtelen ádeni katedrálissá változott Jézus jelenléte miatt! A János testét és lelkét megnyomorító prábák és nehézségek mind feledésbe merültek Urának jelenléteben. A szenvedés hosszú, nehéz ávei szintén a márt káldásbe veszték a tőláradás árlémből fakadán, amit árzett, hiszen ismét láthatta

Jézus! Ámós Jézus járt hozott, nem csak János számára, hanem Isten minden gyermeke számára is. Jézus csodálatos igazságokat mutatott meg Jánosnak, és megbá- zta azzal, hogy á- rja le és ká- ldje el a gyá- lekezeteknek. Já- r. Az evangé- lium já- r: az Ő jé- vetelének há- re!

Nem tudjuk, vajon mennyi időt telt át Jézus azon a szombaton Jánossal Pájtmosz szigetén. Nem tudjuk, vajon az Ásszes Á- zenet egy Iá- tomásban hangzott-e el, vagy tbb Iá- tomásban, tbb Iá- togatás alkalmával. Csak azt tudjuk, hogy János Á- ra kézbe fogta Á- rászakát, és le- rta Isten Á- zenetét az Ő népe számára.

János előnyös helyzetben á- rt, hiszen Á- lte a nagy ká- zdelem legdrá- maibb tét- nésait, s á- gy ká- nnyen fel tudta idá- zni, hogyan szenvedett kudarcot Sáj- t, és hogyan győzte le a dá- monokat Jézus hatalma. Az viszont biztosan szomorúsá- ggal telt el az idős ember szá- vát, hogy az eljövendő sá- t korok má- g sá- ttebb cselekedeteiről kellett á- rnia; arrá- , hogy győzi le hamarosan a gonosz a já- t, a gyűllet a szeretetet. Vadállatok s dá- monok fognak sá- vetkezni a hatalmakkal és fejedelemsé- gekkel, hogy a gonoszát juttassák uralomra, és kitá- pják az igazsá- got az emberisé- g szá- vából. Má- gis, mindezek ká- zepette, Isten népe, amely az Ő lgá- be kapaszkodik, s Lelke Á- lta nyer erőt, felkászál Isten Fiának eljé- vetelére. Jézus Á- ra eljé- n! Királyoknak Kirá- lya, uraknak Ura, Teremtő, Megváltá- s, Helyreállítá- s, Barátunk!

Aztán egy napon a Iá- tomás vátget á- rt. Má- r nem volt mit á- rni. Á- gá- retek, jé- vendé- léssek, prá- cciák, előkászáltek. János mindent megá- rt, amire parancsot kapott. Mindez figyelmezteti majd a gyá- lekezeteket és az egá- sz vilá- got.

Á Á Á A Iá- tomás Isten szereteté- nek csodálatos diadalá- val á- r vátget. Krisztus diadalá- ban elenyés- znek a gonosz tá- madásai. A vilá- ggyetemben Á- ra helyreáll az Ásszhang. Isten és az emberisé- g Á- ra megbonthatatlan ká- zssá- gben, egy Á- rkká- val Á- sá- gra egyesá- l. Felragyog a reménysá- g, hogy beteljesá- lt boldogsá- j legyen belőle.

é- s semmi elá- tkozott nem lesz tbbá- ; és az Istennek és a Báj- nyak kirá- lysisá- ke benne lesz; és ő szolgál- j szolgál- lnak ná- ki; és Iá- tják az ő orczá- j; és az ő neve homlokukon lesz. és ott Á- szaka nem lesz; és nem lesz szá- ksá- g sá- vátnekre és napvilá- gra; mert az Á- r Isten vilá- gosá- tja meg őket, és orszá- goknak Á- rkká- n Á- rkká- " (Jel 22:3-5). Csak gondoljuk Á- t: nincs tbb bűn; nincs tbb báj- nat; nincs tbb halá- l, fá- jdalom, ká- nnyek, elváltás! Nincs tbbá- Á- szaka!

é- s Á- má- hamar eljé- v; és az Á- n jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz. Á- on vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vátget, az első és utolsá- s. (...) Á- on Jézus ká- ldá- ttem az Á- n angyalomat, hogy ezekről bizonyosá- got tegyen ná- ktek a

gyülekezeteinkben. Ám én vagyok Dávidnak ama gyűlkere Ács Ájga: ama fűnyes Ács hajnali csillag" (12-13, 16. v.). Itt vágot Ács az Ázenet. "Ezt mondja, aki ezekről bizonyítgot tesz: Bizony hamar eljövök. Ám bizony jövök Uram Jézus!" (20. v.).

De figyeljtek

csak meg, van még egy igevers! A kinyv nem a magányos száv kiáltásával Ács vágot: "Bizony jövök Uram Jézus!" -

hanem azzal a ítélettel, hogy a jövőben, mégis korok emberei is meg fogják hallani mindezt, Ács elfogadják e bizonyítgátteleket. A magányos apostol: János, akit börtört Ács megelevenített Jézus személyes ítéletével a magányos színművészetben, minden eljövendő korban Ács a föld minden szegletében Ács nekik felkánálja a reményét Ács letűnkre:

"A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájan titeletek. Ámen" (21. v.).

Á

Á

Jim Cress